

HANYECZ ISTVÁN (Stefanicus Hungaricus Firkász)

Az én Egyiptomom!

Történet szálai igen régre, a múlt századba nyúlnak vissza. Abba a békebeli időbbe, amikor még nevelőnők tanították a kor jeles embereinek gyerekeit a tudás rejtelseire. A legtöbb családnál megbecsült helyet foglaltak el, és igen megtisztelő érdemekben volt részük is.

Történt egyszer, hogy Garay gróf úr magához kérte lányait és a nevelőnőt, Herminát is egy évszónyi beszélgetésre, hogy értékeljék az elmúlt év eseményeit és a lányok elért eredményeit. Kíváncsian hallgatta a beszámolót és a vizsgáztatást. Elismeréssel nyugtázta, milyen szép előremenetelt mutatott mind a két fruska. Angélika 17 éves, míg Leticia 15 éves lesz a nyáron. Mindketten francia és német nyelvből is szépen, folyékonyan társalogtak már. A gróf örömmel nyugtázta ezt, és ő is bekapcsolódott a társalgásba. Elégedetten vette tudomásul a beszámolót is. Annak rendje-módja szerint mértékkel dicsérte a lányokat és Herminát is. Garay gróf úr most Antónia grófnőt is bekérte. Örömmel közölte, hogy milyen szép eredményeket értek el a lányok. Egy kicsit ő maga is meglepődött ezen, mert nem hitte volna, hogy a lányai ilyen szorgalomról tesznek majd tanúbizonyságot.

Az egybegyűlt család előtt Garay gróf elővett egy borítékot, és átnyújtotta Herminának, akit alaposan zavarba is hozott. Félve nyitotta ki a borítékot. Olvasva a levelet nem hitt a szemének: egyiptomi utazásra szóló meghívást kapott ajándékba, a családdal együtt. Elpirult, nem találta a szavakat, szabadkozni próbált, de Garay gróf és családja nem engedett a dologból. Főleg Angélika és Leticia örült nagyon, hogy Hermina is velük tart a többhetes útra. Legbelül azért Hermina is repesett a boldogságtól. Egyik álma fog valóra válni. Eljött az ideje, s elkezdte tervezni a csodálatos utazást. Mennyi élmény várja majd őket! Alexandria, Kairó, a piramisok Gizában, Szfinx, az

Egyiptomi Múzeum, Luxor, a Királyok völgye, hajózás a Níluson, Galabaja, az arab világ megannyi rejtelmes titka. Ezeket útleírásokból már jól ismerte, most láthatóvá válhat számára is.

Nézegetem a múltnak e megsárgult fényképeit, egyszer csak egy fénykép kerül a kezembe. Jé, ez az én dédim itt, Hermina néni, aki a Piramis bejáratánál áll, és mosolygós arccal néz a kamerával szembe! Lám, az álmok folytatódnak.

Teltek-múltak az évek, és mit ad isten, a dédunoka – Adelheit – álmai is megvalósultak. Részese lett egy utazásnak, álmainak országába, Egyiptomba. Nem mondhatnám, hogy „micso-da véletlen!” Mindig hittem benne, hogy az én álmaim is valóra válnak egyszer. Azok, amelyekről Hermina dédi mesélt nekem. Bíztam benne, hogy egyszer én is a valóságban csodálhatom meg a mesés titkok rejtelmes, de igazi világát. Lázban égtem, alig vártam már a találkozást. Egy fantasztikus utazást tettem a mesés valóságba, Egyiptomba. Köszönöm, drága Hermina, hogy az álmaid szötte valóságon nőhettem fel. Gyerekként mesélted nekem számtalan élményedet. És köszönöm Egyiptomnak is, hogy tárt karokkal fogadott, és a gyerekkori álmaim képei végre megelevenedhettek.

Mély tisztelettel és alázattal jártuk végig a sok látnivalót, ahol Hermina, az én dédim is járt. Szívtuk magunkba letűnt koroknak titokzatos ízeit és illatát. Élveztük az egyiptomi nép vendégszeretetét és az arab kultúra számtalan elbűvölő szépségét.
SHUKRAM KETIR

Geisz Laci elköszönt

Megdermedt reggel
arcokon szomorúság
egy költő elment

örökbe hagyta
sok hétköznapi baját
tolla pihen már

Jegesmedvék örömtánca

Messze, ott fent a sötét északon,
ama hosszú, zord télnek idején
Jegesmedvék víg táncot roznak
a vastagon, befagyott tó jegén.

A medve család ünnepel éppen,
lazacot fogtak e kemény télben,
bocsok is tanulják csínját-bínját,
hogyan kapják el a lazac farkát,

vígan brummognak napsütésben,
örömtáncot jár a medve család,
jót lakmároznak mesés fogásból,
s jóllakottan térnek téli kuckóba.

Jön már a kikelet a téli északon,
bocsok még alusznak gondtalan,
álmodoznak téli jeges pamlagon,
mire jó tavasz, kinövik a bundát.

A Természet ébredése

hajnal dereng most
a gyöngyharmat mezőben
az éj szórta szét
ezüstjét rét mezején
arcát mossa titkon hold

eljött a reggel
horizonton kél a nap
vakít sugara
ezüstös mezőn csillog
gyöngye szerteszet gurult

már éled minden
felemelő hang fülnek
nyitnikék dalol
kikeletet üdvözöl
gyönyörű hangján

mennyi sejtelmes
újra ébredő világ
boldogan köszön
gúnyát cserél a tavasz
frisset lélegzik a föld

messze már a tél
rügyet csalt nap melege
virágzik barka
zsong az éledő határ
erdő-mező virágzik

tavalyi télnek
már csak emléke maradt
meggyötört világ
természet újra éled
és mosolygó emberek

sok ismeretlen
élvezi nap sugarát
most fényében fürdőzik
virágzó réten zsongás
aranyeső illatoz

magával ragad
kék orgona illata
elbódít május
ezer éledő jele
marad tavasz varázsa

Hullócsillag

forró éjszaka
búg, morajlik a tenger
szerelmem súgja

egyedül zenél
hosszú még a boldog nyár
parton sétálva

fent ragyog csillag
teliholdas éjszaka
kíséri léptünk

rohant nyári éj
égbolton hullócsillag
izzó fénycsóva

nesztelen oson
egyedül vágat vakon
egy más világba

gondúzó csendben
csillant fel múltó idő
boldog szerelem

felvillant egyet
köszönt eltűnt örökre
égboltnak útján

visszanézett rám
sötétség birodalma
csillagos égről

Körforgás

Versenyt futnak itt
már őszenek napjai
ama zord havas téllel.
Vágtázik kósza őszi szél
tűnő, vörös alkonyatban
a sok hulló falevéllel.
Lassan fogy el már
a finom indián nyár,
belefáradt az ádáz harcba.
Télnek már első jelei
kerítik hatalmukba
a megsárgult őszi tájat.

A fehér téli látképet
festi át most kikelet,
versenyre kél az új erővel,
tőrbe csalja a fehér telet.
Rászedi eszes fondorlattal
a zord fagyos hónapokat,
és újfent bearanyozza a
közelgő megújhodást,
az éledő új évszakot.

Most, mikor e nyárnak
hónapjai járnak az élen,
pipacs is virít parlagon
lépten-nyomon, halomba'
árokparton, poros mezőn,
ez idő tájt a finom, jó meleg
napok urai a késő őszenek,
majd eljő, s léssen újra az
jóságos öreg földünknek a
megszokott, örök körforgása.

Alanya

Minareteknek mesés világába
Csalogatott vágy Anatóliába
Türkizkék tengernek hús habjába
Szultánok Gül Baba letúnt korába
Egy vendégszerető Törökországba

Édes álom

Hova tűnt a szép elmúló nyár
tovaszállt idő s vándormadár
elmerengve itt egyedül már
s eltűnődöm milyen jövő vár

Csend suhan át nyári éjszaka
zúg-búg morajló tenger habja
Telihold fénye világít nyárba
üstökös száguld a másvilágba

izzó szerelem gyullad szívembe'
sárgult avar zizzen hull fa levele
súgva szókat izen ősznek hangja
egyedül mélázom esti homályba'

Beköszöntött november hava
elszállt nyár szerelem édes álma
kurta napok eljön a télnek világa
friss hó csillan a napsütötte tájba'

Szerelem hangja hív téli éjszaka
szólít e nyár s emléke édes álma
idő megszépíti boldogság vágyát
és óvja friss hótakaró föld álmát